

Mening, jeg fra først af har haft og gjort gældende her og i Kommissionen, har jeg paa et Par Punkter reserveret mig, og disse Punkter maa jeg bede om maa blive overvejede i det Udvalg, som naturligvis vil blive nedsat, i Overensstemmelse med, hvad den ærede Indleder udtalte.

Der er for det første Spørgsmaalet om en Rayon-Kommission. Jeg er ganske paa det rene med, at Værdistigningsbeløbet for den enkelte Ejendom nødvendigvis, som jeg sagde, maa fastsættes ved de samme Organer, som fastsætte Ejendomsskyldens Beløb, men jeg er ikke paa det rene med, om Vurderingsraadene ville magte at fastslaa, hvilke Ejendomme der har opnaaet Værdistigning, med andre Ord, fastslaa den Rayon, som skal anses for paa-virket af Jernbaneanlægget. Det er nemlig meget forskelligt fra den Opgave at fastsætte den enkelte Ejendoms Værdi i Handel og Vandel under Hensyn til de foreliggende Forhold, altsaa ogsaa Jernbane-forbindelsen. Under alle Omstændigheder kan det med Sikkerhed forudses, at Synspunkterne for Vurderingsraadene ville være ret uensartede, naar Talen er om disse 50 Baneanlæg rundt omkring i Landet. Jeg har derfor i Kommissionen taget Ordet for en for hele Landet udnævnt særlig Rayon-Kommission, som for alle disse Baners Vedkommende skulde angive det Omraade, indenfor hvilket der kunde siges at blive Tale om Jernbaneskyld, altsaa om Værdistigning paa Grund af Jernbaneanlæg, og naar den havde gjort det, vilde det blive Vurderingskommissionernes Sag at undersøge de forskellige Ejendomme indenfor denne Rayon og fastslaa, hvorvidt og i hvilket Omfang der var Anledning til at ansætte dem til Jernbaneskyld. Faa vi ikke denne Rayon-Kommission, ville vi være temmelig udsatte for, at da adskillige af disse 50 Baner gaa igennem forskellige Skyldkredse, vil der blive lige saa mange Synspunkter for Fastsættelsen af Grundprincipperne for Jernbaneskyld, som der er Skyldkredse. Imidlertid have mine Henstillinger i Kommissionen ikke faaet tilstrækkelig Støtte udover dette, at man, som den sidste ærede Taler sagde, foreslaar, at en sagkyndig Medhjælp, en Landinspektør, kan tilforordnes Vurderingsraadene af Ministeriet. Jeg tror nok, at saadanne tilforordnede kunde fremkalde en ensartet Fremgangsmaade ved det enkelte Baneanlæg; dog ville de ikke kunne faa nogen Virkning med Hensyn til at tilvejebringe en ensartet Fremgangsmaade ved samtlige Baneanlæg. Dette vil jeg altsaa anmode om maa blive overvejet.

Med Hensyn til Afgiftens Størrelse har med Rette den sidste ærede Taler fremhævet, at nogle ville have den større, og nogle ville have den mindre end den, der er foreslaaet her, nemlig $1\frac{1}{3}$ pCt. Jeg skal ogsaa vel vogte mig for at udtale noget bestemt i den Henseende. Det er ganske givet, at det er en Skønssag, om man vil det ene eller det andet. Naar jeg imidlertid dog i min Mindretalsudtalelse har foreslaaet, at man ikke skulde gaa udover 1 pCt., har jeg gjort det under Hensyn til, at der er dog saa mange Egne, der have faaet Jernbaner tidligere uden at betale noget for det, og at dette er et Forsøg, et Forsøg, der maa gøres saa lempeligt, som det lader sig forene med, at Loven kan faa den tilsigtede Betydning. Man maa vogte sig for, at dette Forsøg med en Værdistigningskat i konkrete Tilfælde, saaledes som det, der her foreligger, altsaa til Løsning af bestemte Opgaver, ikke paa Forhaand skal gøre enhver Værdistigningskat forhadt, saaledes at man kommer til at indhøste daarlige Erfaringer med dette første Forsøg. Det kan jo ikke bestrides, at naar en Mand i 50 Rater betaler 1 pCt. af den Værdistigning, hans Ejendom er vurderet til at have haft, saa vil han efter de 50 Aars Forløb virkelig — naturligvis bortset fra, hvad han har sparet i Renter — have betalt en Sum svarende til i alt 50 pCt. af den Værdistigning, hans Ejendom har haft, medens han derimod, kan man sige, paa samme Maade efter Flertallets Forslag vil have betalt en sammenlagt Sum svarende til $\frac{3}{4}$ af Ejendommens Værdistigningsbeløb. Jeg mener, at man burde holde sig til 1 pCt., men jeg indrømmer, at ogsaa dette er en Skønssag, en Sag, der maa prøves i Udvalg, og som muligvis ikke vil blive afgørende for min eller mine Partifællers Stilling til Sagen. Men jeg maa advare imod at gaa for stærkt frem.

Man har sagt, at disse Folk have jo dog haft en forøget Indtægt af deres Ejendom i de 50 Aar. Dertil skal jeg svare, at det er ikke givet. Der er mange af dem, som ikke have haft nogen Indtægt. Det er kun Tilfældet, for saa vidt de virkelig udnytte Ejendommen og faa større Udbytte af den paa Grund af Jernbanen, men det er f. Eks. ikke Tilfældet, naar de blive boende roligt paa deres Ejendom, f. Eks. naar en Mand, der har sin Bolig i Nærheden af Jernbanen, faar sin Ejendom vurderet til at være dobbelt saa meget værd, men ikke agter at sælge den eller leje den ud. Navnlig saa-